

Tormilise arengu aastad
(1967—1974)

II

Kes minevikku ei mäleta,
see elab tulevikuta.

Juhan Liiv

TORMILISE ARENGU AASTAD
(1967-1974)

II

Toimetuse kolleegium:

**J.Lens, M.Ossip, A.Vahesaar (toimetaja), E.Danilov,
M.Pover, H.Niinemets, U.Romulus, L.Pikner, A.Tressek.**

Rapla, 1974

E E S S Õ N A

Rapla KKK-i ajaloo esimene köide "Lapsepõlvest noorukiikka" ilmus 1967.aastal ja hõlmas ajavahemiku ettevõtte loomisest kuni 1967.aastani. See oli põhiliselt elukutseliste ajakirjanike tehtud ja sai EKE süsteemi ettevõtete ajaloo konkursil teise preemia.

Juba siis asus KKK-i juhatus seisukohale, et aastate möödudes peab esimesele järgnema teine köide. Nüüd, ettevõtte 15.aastapäeva eel, on mõte teoks tehtud.

Selles on käsitletud ettevõtte areng 1967.- 1974. aastani. Ajalugu koosneb viiest põhilisest osast: "Pilk sünnile ja noorukiikka", "Tormilise arengu aastad", "Kaader ja olmetingimused", "Ühiskondlikud organisatsioonid, kultuuri- ja spordielu" ning "Kulaliste arvamused". Üldse on kaante vahele pandud 20 artiklit 16 autori sulest, mis annavad küllalt põhjaliku analüüsi ettevõtte elust ja tegevusest kõnesoleval ajavahemikul.

Toimetus pidas vajalikuks alustada teist köidet Elmar Sulbi artikliga "Algaastaid meenutades", kuigi see oma sisu järgi pidanuks kuuluma esimesse köitesse. Võttes kätte teise köite, saab lugeja juba esimestel lehekülgedel põgusa pildi KKK-i alguspäevilt ja jõuab seejärel tormiliste arenguaastate juurde.

1967.aastast kuni 29.vebruarini 1972 oli KKK-i juhatuse esimees Alfred Keskküla, kes saatis ka selle ajavahemiku kohta toimetusele väga põhjaliku ettevõtte majanduslikku tegevust igakülgsest analüüsiva artikli.

Tänane Alfred Keskküla, Elmar Sulbit, Aavo Ossipit, Edmund Danilovit, Helmut Volmerit, Mati Peverit, Julius Tehu, Aino Grünthali, Jaan Lensi, Evald Salemit, Valve Põldsammi, Eberhard Lensi ja Heino Niinemetsa, kes ei hoidnud kokku aega ja vaeva arhiivimaterjale sirvides ja leitu terahaaval kirjapanemiseks. Tänu nende

kohusetundele ilmus käesolev köide ettenähtud ajal.

Täname külalisautoreid, rajooni täitevkomitee esimeest Illar Eesikut ja Kaiu kolhoosi esimeest Lembit Arrot, kes andsid objektiivse, meeliliigutava hinnangu KEEK-i kollektiivi tegevuse kohta.

Suur tänu välisabilistele - Õie Ohakale korrek-
tuuri, Gleonore Tammele ja Malle Jalakale masinakirju-
tamise vaeva eest.

Loodame 1975.aastal, kõigi raskuste ja takistus-
te kiuste, kaante vahele panna ka KEEK-i inimesi ja te-
gevust käsitleva fotoalbumi.

A.VAHESAAR,
toimetaja

Esimene osa

PIIK SÜNNILE JA NOORUKIIRKA

ALGAASTAID MEEHUTADES

Elmar Sulbi - töödejuhataja

Seisan praeguse Rapla KEK-i territooriumil, vaatan tootmishooneid, kontoriruumi, elumaju jms. Mõttelend läheb tahtmatult ajale ja inimestele, kes olid n:õ. seemeks praegusele, vanaga võrreldes gigantile.

Heietame pisut mõttelõnga ja heidame põgusa pilgu aastale 1955.

Sain teada, et Rapla rajooni "Punalipu" kolhoos tahab ehitada uut sigalat ja vajab ehitustöölisi. Helistasin tolleaegsele kolhoosi esimehele Lembit Lindmale. Ta palus kohale tulla ja oludega tutvuda. Sõitsin koos Vilmar Navaga, kellega töötasin koos Harju rajooni kolhooside ehitusel, Kaiu. Oli parajasti teedelagunemise aeg, sattusime päris juhuslikult viimasele bussile, mis väljus Tallinnast Kaiu. Leidsime esimehega ühise keele. Ilmad ei võimaldanud ehitustöid kohe alustada ja leppisime kokku edaspidises. Alatiseks jäeb meelde meie esimene tagasisõit Kaiust. Teed olid põhjatud, buss enam ei liikunud. Meid, kahte meest, saadeti Hagudi raudteejaama kahe veomasinaga. Olime mitu tundi autodega Maidla silla juures poris, abistasime autojuhte, et edasi pääseda. Poriste ja märgadena jõudsime lõpuks koju.

16.aprillil sõitsime viie mehega Hagudi jaama, kus ootas kolhoosi veomasin. Kaasas olid hädavajalikud tööriistad ja saatjaks tahe ehitada. Autojuhiks oli tookord praegune KEK-i kraanajuht Arved Kiik. Ta vaatas meid hindava pilguga ja ütles: "Need lipsuga linnamehed ka mõned töömehed!" Neelasime need sõnad kibedusega alla.

17.aprilli hommikul asusime tööle oma esimesele ehitusele Rapla rajoonis - "Punalipu" sigala juures. Organiseerisin esimese ehitusbrigaadi, kuhu kuulusid peale minu Vilmar Nava, Arvi Välis, August Orav, Erich Rõigas.

Sigala valmis sama aasta sügisel. Vahepeal oli ka Arved Kiik üeldud esimesed "tervitussõnad" tagasi võtnud ja kinnitas, et ka lipsudega mehed võivad töökad olla.

1956.aastal ehitasime "Punalipu" ja "Lenini Tee" kolhoosis. Brigaad oli kasvanud 10-meheliseks. Kolhooside esimehed olid meiega rahul ja töörinne laienes. Peale nimetatud majandite ehitasime veel Mahtra sovhoosis, Järvakandi ja "Bolševiku" kolhoosis mitmesuguseid põllumajanduslikke hooneid - karjalautu, sigalaid, noorkarjalautu, kuivateid jne.

1959.aasta sügiseks oli meie brigaadi liikmete arv kasvanud 18-20-meheliseks.

Sama aasta sügiseks oli meie vabariigi kõigis rajoonides moodustatud kolhoosidevahelised ehitusorganisatsioonid, kuid Raplas see veel puudus. Tol ajal oli rajooni täitevkomitee esimeheks E.Aava, kes ütles mulle, et on tarvis organiseerida kolhooside ehituskontor ja sellega jutt nagu piirduski. Konkreetsemat jutuaajamist ei järgnenudki. Kolhoosidel oli vaja ehitada, meil tugev tahe tööd teha ja kõik läks senist viisi edasi. Täitevkomitees vaadati meile kuidagi võõriti ja ega meil, töömeestelgi, sellises olukorras olnud kuigi meeldiv töötada. Nii mõeldud meie jutuaajamisest E.Aavaga mitu kuud.

1959.aasta detsembris kohtasin Kaiu külanõukogu esimehe kabinetis partei rajoonikomitee esimest sekretäri Arnold Metsa ja täitevkomitee esimeest Erich Aavat. Jutuaajamine läks kohe ehitusele. Siin tõstsingi uuesti üles ehitusorganisatsiooni loomise küsimuse. Samas leppisime selles osas kokku, kuid puudus juhataja. Erich Aava ütles naljatades, et hakaku mina ise, kuid vastasin talle, et kes siis tööd juhib.

Nii hakkas ehitusorganisatsiooni juhataja otsimine. Sobivat inimest oli raske leida. 1960.aasta algul tegin ettepaneku määrata ehitusorganisatsiooni juhata-

jaks toleaeagne täitevkomitee kolhooside ehitusosakonna juhataja Heino Niinemets, kellega olin kokku puutunud ehitustel ettetulnud küsimuste lahendamisel. Selle ettepanekuga oli ka Erich Aava nõus, kuid asialgu lubas Niinemetsal tšestada ainult kohakaasluse alusel, sest täitevkomitees vajati teda samuti. Nii olime kõige raskemast üle saanud.

Tuli veel teha kolhooside üldkoosolekul selgitustööd ehituskontori asutamise vajadusest. Küisin isiklikult "Punalipu" ja Lenini Tee" üldkoosolekutel, kus põhjendasin ehitusorganisatsiooni eeliseid. Kolhoosid olid harjunud meie tööga ja majanduslikul teel ehitamisega, mistõttu vanemad inimesed vaatasid uuele organisatsioonile võõriti.

Muret tekitas ka raamatupidaja leidmine. Heino Niinemetsa kaasabil leidsime sobiva kandidaadi. Selleks sai Ella Annus Tallinnast.

20.veebruaril 1960 olime eeltöödega niikaugel, et tuli kokku volinike koosolek. Esimeseks päevakorrapunktiks oli Rapla Kolhooside Ehituskontori moodustamine. Valiti ehituskontori juhatus ja revisjonikomisjon. Kontori juhatajaks sai kohakaasluse alusel Heino Niinemets ja pearaamatupidajaks Ella Annus, töödejuhatajaks allakirjutanu. Nii kirjutasimegi aegade raamatusse Rapla KEK-i sünnipäeva - 20.veebruar 1960.

Siit algasid ka meie suured mured. Meil ei olnud rohkem ametnikke. Vähe oli töölisi, puudusid ruumid, hädavajalik konterisisustus ja töökojaseadmed. Kõike tuli hakata organiseerima, otsima, laenama. Peamine häda oli selles, et polnud raha. Kontori asukohaks saime Hõreda sovhoosi toleaeagse direktori vastutulekul endise Juuru traktorijaama kontorihoone Atla mõisas, samast ka osaliselt töökoja ja laoruumid. Hooned olid lagunened, korrastamata.

7.märtsiks palkasime esimesed 19 meest, kes olid enamikus meie senisest ühisest brigaadist. Nendest võiks nimetada: Arved Tutt, Erich Laars, Ain Luhaorg, Arvi Väliis, Ulo Väljaots, Voldemar Tutt, Rudolf Hallikmägi, Toivo Allikov, Mihail Lindma (praegu jaoskonnajuhataja), Karl Põrk (praegu kraana troppija), Eduard Roosioks (praegu Atla puutöökoja brigadir), Tiit Kadarik (praegu autojuht), Raul Vaht (praegu torulukksepp-mehaanik).

7.märtsil 1960 tööle võetutest on alles veel 13 meest, ülejäänud on läinud mujale.

Esimeseks tööks meie kontoril oli metsa ülestõttamine Kõru metskonnas, sest uuel kontoril ei olnud tihumetritki puitu. Meile eraldati 600 tm. Kevad lähenes, töödega tuli kiirustada. Hädavajalikud käsimeetsatööriistad saime muretseda Juuru kooperatiivist. Järvakandi Tehastest õnnestus laenata mootorsaag "Družba", teise samasuguse saime Rapla kohaliku majanduse kombinaadist Jaan Lensi käest. Metsamaterjali väljaveoks saime hobused L. Koidula nimelisest kolhoosist. Hobused olid kaunis nõrgad, kuid väljaveoga tulid toime. Meie ka esimese "Molotov'i-tüüpi veomasina, mille juhiks oli H.Männik. Ta hooldas masinat halvasti ja see tuli temalt ära võtta ning anda Tiit Kadarikule, kes masinat korralikult hooldas. Nii garanteerisime ainukese masina pideva korrasoleku. Metsa väljaveoks maanteeäärsetelt laoplatssidelt anti meile veel ZIL-isekallutaja, mille juhiks sai Endel Tõntson.

Rakendasime kõik abinõud ülestõttatud palkide ja küttepuidude veoks. Lisaks kontori kahele masinale vedasid veel "Punalipu", "Koidu", "Bolsévik", "Lenini Tee" jt. majandite autod. Masinad tegid 2-3 reisi päevas. Tolleaegne "Punalipu" autojuht Arved Kiik ütles, et kui kolme reisi päevas teha ei saa, ärgu teda tööle kutsutagu. Praegu jõutakse meil Kõrust Raplasse teha vaid üks reis päevas. Paralleelselt metsatöoga käis saeraami paigaldamine. Esimese lüüesandega tulime toime ja nüüd algas ehitustöö organiseerimine. Vahepeal värvasime tööli-

si veel juurde ja moodustasime järgmised ehitusbrigaadid:
I brigaad - brigadir Mihail Lindma - alustas "Punalipu" kolhoosis loomalauda ehitamist, mille alusmüürid tegime enne KEK-i asutamist.

II brigaad - brigadir Eino Sinivee - loomalaut "Lenini Tee" kolhoosis.

III brigaad - brigadir Voldemar Tutt - "Sädeme" kolhoosi noorkarjalaut ja sigala alusmüürid.

IV brigaad - brigadir Vambola Lugima - "Vambola" kolhoosi aitkuivati. See tuli teha vanast viinavabrikust, mis oli lagunenu ja mille katus sisse vajunud. Hoonne oli niisuguses olukorras, et ajas nii töölistele kui minule hirmu peale. Siin tuli teha ehitustööd ja mehhaniseerimine. Siin selgusid Vambola Lugima mehaanikuvõimed. Sellest ajast jäigi ta toru- ja mehhaniseerimistöde peale.

Vahepeal täiendati ka kontoripersonali. Raamatupidaja abiks tuli Elsa Salu.

Raskused tekkisid ka varustamisega. Juurus ja Raplas saime kuidagi hakkama, kuid Tallinnas ei olnud kellegi aega käia. Viimaks õnnestus kokkulepe saavutada Järvakandi Tehaste varustusosakonna juhataja L.Mikiveriga, kes oli nõus meil ajutiselt kohakaasluse alusel töötama. Temaga sai siis kontori juhataja H.Niinemets, kelle asukoht oli Raplas kolhooside ehitusosakonnas, telefoni teel asju ajada, autojuhid tema juurde Tallinna materjalide toomiseks saata jne.

Rajoon tuli jaotada kaheks ehituspiirkonnaks. Töödejuhatajaid aga peale minu ei olnud. Oma piirkonnas ehitustööd laabusid, kuid teisega oli raskusi. Ajalehekuulutuse peale saime ühe noormehe töödejuhatajaks. Too oli suur napsimees ja distsiplineerimatu ning tuli vallandada. Siis õnnestus H.Niinemetsal kaubelda töödejuhatajaks Leo Ränk, kelle juhtimisel hakkasid asjad teises piirkonnas kulgema normaalselt.

Esimesel tööaastal oli meil raske uste, akende ja teiste toodete valmistamisega. Ruumid olid, kuid puudu-

sid masinad. Esialgu sai hädavajalikke puidutooteid teha "Vambola" kolhoosi töökojas, kuhu saatsime oma töölised R. Hallikmäe, E. Roosiks ja jt. Uksi-aknaid tellisime veel Kohila Puidutööstusest ja mujalt. Kui sellest hädast kuidagi üle saime, andis tunda uus - puudusid sepised. Käsil oli parajasti kolm puitkonstruktsiooniga lauta ja viljakuivati, vajasime hädasti sepiseid. Ei olnud aga seppa, kes tööd hästi tunneks, ei olnud ka ühtki sepatööriista. Lahendust leida oli raske. Kuid appi tuli juhus. Jalutades ühel aprillikuu päeval Tallinnas, kohtasin oma vana sõpra, endist Tallinna Linna Keskrajooni TSN Töitevaldkomitee esimeest Edgar Seppat, kellega oline sõbrad juba 1930. aastast. Ei olnud teda vaehepeal kohanud mitu aastat, sest töötasin ju väljaspool Tallinnat. Tuli jutuks, kus kumbki praegu töötab. Tema ütles, et on pensionil. Imestasin, et mees ei ole veel 60 ja juba pensionil. Samas meenus kohe, et ta töötas enne Suurt Isamaasõda sepana. Tema kohe vastu - tegin omal ajal rasket tööd, nüüd puhkan. Pärisin tervise üle. See olevat hea. Mul aga vilksatas peas mõte - on tulnud õige moment kontorile seppa saada, tuleb aipult kohe tegutseda. Ei julgenud järsku talle oma mõtet avaldada. Jutt veeres siia-sinna, oli palju, millest vestelda. Tegime väikese konjaki ja lõpuks ütlesin: "Vana sõber, aita, aita mind ja meie kontorit." Ta mõtles, pidas nagu enesega nõu ja lubas Atlasse vaatama tulla. Tuli ja jäigi alates 27. aprillist 1960. Leidis eest traktorijaama töökojaruumist endise sepa kutsunud tuleaseme, mitte midagi muud, ei ühtegiööriista. Istusime ja pakkasime nõu pidama. Et sepiseid oli kiiresti vaja, oli ainsaks lahenduseks see, et Edgar Seppa teeb tööd selle kolhoosi sepikojas, kelle ehitusel sepiseid tarvis on. See olnuks esialgne väljapääs olukorrast nii kauaks, kui saame oma sepikotta midagi muretseda. Töö sai tehtud ja ehitusmehed said sepised õigel ajal. Tolleaegsed kolhooside sepikojad olid aga ka võrdlemisi primitiivsed. Edgar Seppa hakkas ise üht-teist vajalikkuööriista tegema, mis olid kvaliteetsed, meistri oma kätetöö.

Et ühest kolhoosi sepikojast teise käimine oli tulikas, pöördusime jälle sovhoosi direktori poole, et lubataks teha sepatööd majandi sepikojas, mis oli meie töökojast 300 meetrit eemal. Et sel ajal oli meil autosid väga vähe ja vedusid palju, võttis Edgar Seppa sageli käsikäru ja veeretas tarvismineva rauamaterjali sovhoosi töökohta, samuti kärtas ta valmistoodangu viimistlemiseks meie sepikotta. Poole aasta pärast oli meie kontoril tõeline sepikoda hädavajalikuga olemas. Sama aasta lõpul või järgmise algul saime ka ühe võrdlemisi viletsa treipingi ja mehaanilise haamri.

Juhatuse koosolekud peeti Raplas. H.Niinemets töötas ikka veel kohakaaslusega ja töö iseloomu tõttu oli tal vähe aega Atlas käia. Teise piirkonna töödejuhataja L.Ränk asus Kehtnas. Seega lasus minul küllalt suur töökoormus. Hommikul tuli minna Atlasse, saata masinad välja, vaadata töökohtades meeste töörinnet ja olla ka oma piirkonna ehitusobjektidel.

Rääkisin korduvalt täitevkomitees, et meie kontor kasvab ja laieneb ning H.Niinemetsa peaks vabastama täitevkomitee tööst. Vastava kandidaadi puudumise tõttu seda ei tehtud.

Möödusid nädalad ja jällegi tõstatasin küsimuse E.Aava juures - vabastada H.Niinemets täitevkomitee teenistusest või leida meie kontorile uus juhataja, sest ma ei jõudnud enam kõike vajalikku teha.

1960.aasta oktoobrikuus valiski juhatus uueks kontori juhatajaks Elmar Põldmaa, kes vabanes Hageri külanõukogu esimehe kohalt. Varsti pärast E.Põldmaa ametisse astumist sai kontori peainseneriks Ulo Romulus. Järgjekordselt olid me mured vähenenud. Jäi veel varustamine. Ka selles osas olid pikemat aega käimas läbirääkimised Juuru Tarbijate Kooperatiivi varustusosakonna juhataja Helmuth Volmeriga. Tulemuseks oli, et 10.novembril 1960 võttis H.Volmer meie kontori varustusosakonna juhataja koha vastu.

Kõigile organiseerimisega kaasnenud raskustele vaatamata täitsime aastaplaani ja võisime uuele - 1961. aastale - vastu minna juba suuremate ülesannetega. Aasta algas märksa paremini. Autopark oli suurenenud, töötasid töökojad. Saime mõned segumasinad ja paar "Pioneer"-tüüpi kraanat. Aasta esimene kvartal läks jällegi metsa ülestöötamiseks ja veoks. Nüüd oli kontoril juhataja ja peainsener, minul ei olnud tarvis enam igal hommikul Atlas käia. Jäi ainult esimese piirkonna juhtimine, töökoormus muutus normaalseks.

I brigaad M.Lindma juhtimisel hakkas tegema Kaiu kooli juurdeehitust. Alusmüürid said valmis 1960.a. novembris. Kaiu kool sai täismöötmega võimla, õppetöökoha, 3 klassiruumi ja kööksökla. Ruumidest oli kõige olulisem muidugi võimla koos ajakohase lavaga. Lava sisustas Eesti Teatriühingu töökoda tänapäeva teatrite nõuetele vastavate lavaseadmetega. Ka lava suurus vastab teatri nõuetele. Tegime kooli direktori N.Leidtorpi ja P.Neyga II korruse vaheseina ukсед, mis avanevad saali, ja seega asendab üks klassiruum etenduse või peo ajal rõdu.

Saal (võimla) ja rõdu mahutavad 550 inimest. Juurdeehitamise lõpetasime 22.detsembril 1961. Viimistlustööde ajal oli kohal ka tehnilise abi instruktor. Riiklik vastuvõtukomisjon andis meie tööle väga hea hinnangu, mis oli suur tunnustus. Juurdeehitust finantseeris peamiselt täitevkomitee haridusosakond, oma summad andsid ka "Punalipu" ja "Lenini Tee" kolhoos. 23. detsembril oli juurdeehituse pidulik avamine, kus esines avakõnega partei rajoonikomitee teine sekretär K.Nigul. Kauaks jäid meelde südamlikud sõnavõttud.

II brigaad E.Sinivee juhtimisel tegi aasta esimesel poolel mitmesuguseid väiksemaid ehitustöid ja 1.juulil alustas lauda ehitamist 100-le loomale Vahastu kol-

hoosis. See valmis 1962.aasta algul.

III brigaad brigadir K.Põrga juhtimisel (määratud V.Lugina asemele, kes jäi mehhaniseerimistöde brigadiriks) alustas 14.märtsil 1961 lauda ehitamist 100-le loomale "Pioneer" kolhoosis. Laut valmis sama aasta sügisel. Selle ehituse eest anti meile järgmisel aastal ENSV Ehituskomitee aukiri ja ergutuspreemia.

IV brigaad Voldemar Tutti juhtimisel töötas "Kalevi" ja "Sädeme" kolhoosi ehitustel.

V moodustatud brigaad Arved Tutti juhtimisel töötas "Kulvaja" kolhoosi elumajade remondil ja karjalauda ehitusel.

1961.aasta töökokkuvõtted olid head, kuid üldiseks puuduseks oli siiski transpordivahendite vähesus ja vajalike ehitusmehhanismide puudumine. Töid pidurdas samuti materjalide vähesus.

Järgmised aastad möödusid samuti pingerikkas töös. Loetlen siinkohal mõned suuremad ja tähtsamad ehitused, mis valmisid neil aastail: Haimre kooli internaadihoone, Kehtnas parteikooli ühiselamu, Kaiu kolhoosi sigala, mille eest saime ENSV Ehituskomitee III preemia, Kuimetsa kolhoosi kuivati, Kaiu kolhoosi kuivati (sai Üleliidulisel konkursil Moskvast Ehituskomitee aukirja), "Koidu" kolhoosi viljakuivati, loomalaut 100-le loomale ja 8 korteriga elumaja, Maatra sovhoosi 8 korteriga elumaja, kasvuhooned, katlamaja ja juurviljahoidla.

1963.aastaks oli kontori ehitusmaht juba tunduvalt suurenenud ja Märjamaa Ehituskontori liitmisel kerkis üles kontori uue asukoha valimine. Uueks asukohaks valiti Alu, põhjendusega, et ka EPT osakond asub Alus. Tekkisid suured lahkemid kontori juhataja E.Põldmaaga - kust võtta Alusse inimesi, kuidas sinna sõita, sest kogu asjaajamine oli meil siiski Raplas. Et J.Jürna nimeline Tellisetehas lõpetas tööd ja kogu territoorium koos tehasesse suunduva haruteega oli vaba, tegin E.Põldmaale ettepaneku valida kontori asukohaks nimetatud plats. Käisingi ehitusmaterjalide tööstuse ministri L.Vihvelini juures, sest

tellisetehas kuulus nende süsteemi. Sellele asukohale vaieldi vastu, kuid hakati ka mõtlema ja kaaluma, et Alu ei sobi siiski uueks kontori asukohaks, ja valik langes praegusele paigale Mahlamäe tänavas.

Sageli, kui viibin nüüd kontori territooriumil lae juures ja vaatan, kuidas laaditakse autodelt maha katkisi tsemendikotte või eterniitplaate, mis mitmekordisel laadimisel kergesti purunevad, ei ole mulle veel päris selge, mispärast ei kasutatud tookordset võimalust asukoha valikul - mis viga oleks materjale-kaupu laadida vagunist otse lattu! Kuid niipalju kui on inimesi, on ka arvamusi.

Meenutades meie KKK-i loomislugu, sellega kaasnenud raskusi ja nende ületamisi ning neid 15 tööaastat, läbivad punase joonena ikka ühed ja samad puudused - limiteerivad teatud materjalid, tunneme ikka veel puudust ehitusmehhanismidest, kummitab transpordivahendite vähesus. On ju meie töömahud mitmekordistunud, vajadused kasvavad. Küllap sellest tingituna ei olegi suudetud kõiki puudusi likvideerida.

Püüdsin anda üksikasjaliku ülevaate just meie kontori esimestest tegevusaastatest, sest hilisemate aastate tööst-tegevusest võivad kõnelda juba paljud teised, sest meie kollektiiv kasvab pidevalt.